

Златоустъ дохожда послѣ великаго Василіа, и отъ страхъ спира са: „Господи Боже мой, знаю, че не съмь достоинъ да влѣзешъ подъ къщный-а кровъ на моа-та дѣша, защото е пѣста и сзборасана, и немашъ у мене мѣсто, гдѣ да си подслонишъ главо-тѣ; но както си са понижилъ заради насъ, та си слѣзалъ отъ горѣ, така понижи са и сега на моа-тѣ пониженость, и както си произволилъ да легнешъ въ еслы-тѣ въ пещерѣ-тѣ, така изволи та слѣзъ и въ еслы-тѣ на моа-та дѣша, и влѣзъ въ оскверненно-то мое тѣло.“ И юще надмѣва сички-тѣ примѣри, какъ са е спаситель отъ велико-тѣ си любовь къмъ человецы-тѣ понижавалъ срецо грѣшницы-тѣ и са дрѣжилъ съ тѣхъ; и той, (свѣтый Златоустъ) като са надмѣва на него-во-тѣ голѣмѣ милость, моли са, дано бѣде божественно-то причастіе за благодать и на негова-та грѣшна дѣша.

По томъ Метафрастъ, като описва редомъ тѣлесно-то страданіе господне, надмѣва ни въ молитво-тѣ сички-тѣ божественны дѣла христовы: той мѣ са моли, да усмърти съ кръсть-а си сички-тѣ наши страсти, да погребе съ погребеніе-то си сички-тѣ наши злы намѣренія, да подигне съ възкресеніе-то си оныа, кои-то съ паднали, и съ возшествіе-то си отъ дѣсна-тѣ странѣ на Бога да удостои за дѣсна-тѣ странѣ оныа, кои-то са спасаватъ, и да ги освети съсъ сошествіе-то на свѣтаго дѣха, и на второ пришествіе да ги удостои, да посрецихътъ господа на облацы-тѣ съ сво-